

JØRN HENNING FISCHER

Når du har tilbragt et helt liv med det samme menneske, så er det en voldsom sorg at se dette menneske blive dement. Glemme hvem du er. Efter 61 års ægteskab er Tove ved at glemme sit liv. En dag vil hun også glemme Jørn.

“JEG ER BANGE FOR, HUN GLEMMER MIG”

Tekst og foto af Torben Agersnap

En sommerdag i 1954 var Jørn Henning Fischer ude at ro på Brabrand sø. Jørn roede “firer” og var i sit livs form. Flere gange havde han set en smuk ung kvinde, som havde fundet vej til søen for at kigge på de unge mænd, der roede. Denne dag, hvor de hyggede sig med lidt fodbold efter træningen, tog han sig sammen og gik hen til Tove.

“Jeg kan ikke huske, hvad jeg sagde til hende, og hvis jeg havde kunnet, havde du ikke fået det at vide,” fortæller Jørn

Denne dag fik han lov at følge hende hjem. Den 29. januar året efter blev de gift i Brabrand kirke.

I dag bor Jørn og Tove på plejehjemmet Sct. Olaf i Holme. Her har de boet siden oktober 2014. Jørn bor i stueetagen, da han efter en række hjerneblødninger er meget dårligt gående. Tove bor på første sal. Hun er fysisk i topform, men hun er blevet meget dement.

DET ER IKKE RART AT SIGE, AT MAN BOR PÅ PLEJEHJEM

I Jørns store stue står møblerne fra Jørn og Toves fælles hjem i Brabrand. Der er bøger og billeder, der fortæller om et langt liv. Der er billeder af børnene, børnebørn og oldebørn. Ved vinduet er Jørns yndlingsstol placeret, på den anden side af et lille kakkelbord står den gyngestol, Tove plejer at sidde i, når hun tilbringer aftnerne hos Jørn.

Jørn er glad for sit liv på plejehjemmet. Han er ikke glad for at stå op før ved ti-halv ellevetiden. Da får han rundstykker, blødkogt æg og kaffe serveret i sin egen lejlighed.

“Det er som et helt luksushotel,” fortæller Jørn

Personalet tager sig godt af beboerne på Sct. Olaf. Jørn kan ikke selv klare at gå i bad, så der er hjælp at hente.

“Jeg sidder på bænken og bliver både vasket og barberet,” fortæller han.

Tove er meget hos Jørn og er ikke så glad for, at hun ikke kan sove hos ham. Som regel følger Jørn hende hjem ved 22-tiden og går hjem til sig selv for at sove.

Det eneste Jørn ikke kan lide ved at bo på Sct. Olaf er at fortælle andre, at han bor på plejehjem.

“Så lyder det som om, man er gammel og trist, og det er vi jo ikke nogen af os,” fortæller Jørn.

Jørn er udlært smed på DSBs centralværksted i Aarhus. Han har arbejdet en række steder, først fem år i Militær Politiet ved flyvestation Aalborg. Senere som kørende montør af opvaskemaskiner i ti år. De sidste mange år af sit arbejdsliv, var Jørn tilbage hos DSB, hvorfra han blev pensioneret i 2003, da han blev 70 år gammel. I alle årene var Tove ved hans side og passede de fire døtre Marianne, Dorthe, Merethe og Lotte.

“JEG BLIVER KED AF DET, NÅR TOVE IKKE KAN HUSKE.”

Når Jørn fortæller om Tove, gnider han rytmisk sin højre hånd mod sin venstre. Man mærker tydeligt frustrationen.

“Hun spørger og hun spørger og hun spørger. Hun kan huske hvad vores børn hedder, hun kan huske mig, men nogle gange spørger hun: ‘Hvem er du?’,” fortæller Jørn.

Demensen blev konstateret for et par år siden, men da de var på demensklinikken i Brabrand, fandt de ud af, at det allerede var meget fremskredent.

Nogle gange er Tove vandret væk fra plejehjemmet. Dagen før var hun gået til Viby Torv, en tur på små tre kilometer. De havde ledt efter hende alle steder. Heldigvis blev hun fundet af en venlig ergoterapeut.

“Hun kunne se at Tove gik forvildet rundt. Så gik hun hen og spurgte om Tove fejlede noget. ‘Hun kunne ikke finde hjem’,” fortæller Jørn.

Det var tredje gang hun er blevet væk. Første gang var den værste, da havde der været politi med hundepatruljer. Da var hun taget hjem til nogle gamle naboer i Brabrand. Da hun kom tilbage, havde hun bare syntes, at det var sjovt. Til gengæld havde både personalet og især Jørn været bange.

Assistenterne fortæller, at det bliver værre og værre med Toves hukommelse.

Hun husker mindre og mindre. Noget af det Jørn er mest ked af er, at en dag vil hun ikke længere huske ham.

“Det bliver først skrækkeligt, den dag hun ikke kan kende mig længere,” fortæller Jørn.

Plejehjemmet Sct. Olaf er drevet af Odd Fellow Ordenen, hvor Jørn til næste år har 50 års jubilæum som broder. Foto Torben Agersnap